

CRIST REI DE L'UNIVERS

1. Al terme d'aquest any litúrgic, la festa de Crist rei de l'univers...

Diumenge passat, tancàvem l'evangeli de sant Marc amb l'anunci de la vinguda gloriosa del Fill de l'home.

Avui acabam l'any litúrgic B amb un diàleg en que, responent a la pregunta de Pilat, Jesús qualifica la seva reialesa com “no d'aquest món”; i defineix la seva missió com un servei de la veritat de Déu: *La meva missió és la de ser un testimoni de la veritat... tots els qui són de la veritat escolten la meva veu.*»

2. ... que no té altre poder que l'amor:

Unes lectures que revelen en Jesús un rei tot diferent dels poderosos d'aquest món:

- Al moment dels anuncis profètics, el llibre de Daniel, en plena persecució, per a sostenir la fe i l'esperança dels creients enmig de les proves, persecucions, havia revelat una visió celestial; un Fill d'home, venint sobre els núvols del cel, el domini del qual serà, universal, etern, la reialesa del qual no serà destruïda (1ª lectura).

Jesús, que s'ha identificat amb el “Fill de l'home”, a compleix en ell l'anunci profètic del llibre de Daniel, però d'una manera que sorprèn totes les expectatives: sota el signe de la humilitat, dels sofriments, del servei, perquè *ha vingut a donar testimoni de la veritat de Déu*. La seva reialesa s'escapa de les nostres representacions habituals del poder: no és d'aquest món: no domina, ni imposa, sinó que es proposa com l'adhesió d'un cor lliure: *tots els qui són de la veritat escolten la meva veu.*» (Evangeli)

- Al terme de la història, aquesta reialesa es manifestarà a plena llum, quan “*Jesucrist, el testimoni fidel, el sobirà dels reis de la terra*”, vindrà entre els núvols. Però, des d'ara, gràcies a ell que “*ens a alliberat dels nostres pecats per la seva sang*”, nosaltres som *el regne i els sacerdots de Déu el seu Pare* (2ª lectura).

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

Aprofundir aquest text

Aquesta primera lectura, com la de diumenge passat, és treta del llibre de Daniel. Vers els anys 170-160 a. C, es desfermà la persecució. Antíoc Epifanés forçà els jueus a sacrificar als ídols o morir enmig d'atroços turments. Molts van renegar de la seva fe – però un nucli de fidels- els primers màrtirs de la fe- preferiren afrontar la mort.

- Recorrent al llenguatge tot ple d'imatges dels apocalíptics –literatura típica del temps de crisi -, l'autor entreveu en somni (*durant una visió de nit*) una figura misteriosa: com un Fill d'home (sens dubte símbol del poble d'Israel) així la seva vinguda sobre els núvols, com també la reialesa universal i indestructible que li és donada per Déu (representat per l'Ancià venerable) són la promesa d'un capgirament a favor del poble escollit, avui perseguit.
- Aquesta visió del Fill de l'home, que ha SOSTINGUT LA RESISTÈNCIA d'Israel davant d'Antíoc, seguidament fou rellegida com un *anunci del Messies*. Jesús mateix, durant la seva Passió respon: *Sí*

que ho som i veureu venir el Fill de l'home assegut a la dreta del Totpoderós, sobre els núvols del cel (Mc 14, 61). Pel que fa a l'Apocalipsi de Sant Joan (2lect.) , proclama la realització en Jesús mort i ressuscitat, i anuncia la plena manifestació de la seva victòria en la seva vinguda gloriosa a la fi dels temps.

PROCLAMAR AQUESTA LECTURA

Malgrat la brevetat d'aquest text, el LECTOR s'esforçarà en fer aparèixer la força d'aquesta visió grandiosa:

EL VIDENT I LA VISIÓ:

Tot mirant aquella visió de nit, vaig veure...

EL PERSONATGE MISTERIÓS que és al centre:

vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home,

LA SEVA INTRODUCCIÓ SOLEMNE:

Aquest Fill d'home havent-se acostat *al vell venerable, el presentaren davant d'ell*

Li són donades: *la sobirania, la glòria i la reialesa*

Sobre tota la terra: i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge.

Per sempre: *La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.*

SALM 92

El salm 92 és un himne a Déu, rei de tota la terra, una alabança al Senyor, magnífic i fort, la reialesa del qual roman pels segles. L'Església agafa aquest homenatge per adreçar-lo a Crist: ell és el sobirà dels reis de la terra (Ap 1, 5), però la seva reialesa no és d'aquest món (Jn 18, 36).

LA TAULA DE LA PARAULA

SEGONA LECTURA

Aprofundir aquest text

Com el llibre de Daniel, l'autor de l'Apocalipsi de Joan s'adreça a creients perseguits (sens dubte sota el regne de l'emperador Domicià). Com ell, adopta el gènere literari dels temps de crisi, el gènere "apocalíptic", per des-velar (llevar el vel) la cara amagada de la història dels homes. Aquí rellegeix el llibre de Daniel a la llum de la seva fe en Crist ressuscitat.

Tres parts es mostren fàcilment en aquest passatge d'aquest darrer diumenge de l'any litúrgic, Festa de Crist Rei de l'univers:

Una **SALUTACIÓ** que es resumeix en dues paraules: **gràcia i pau**, tota la plenitud de la salvació. El leccionari ha tallat tota aquesta salutació. (*Us desig la gràcia i la pau de part de Déu, el qui és, el qui era i el qui ve, de part dels set esperits que estan davant el seu tron, 5 i de part de Jesucrist, el testimoni fidel, el primogènit dels qui retornen d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra.* (traducció de la BIC)

Una salutació que adreça *de part de Jesucrist*: a qui dona tres títols que engloben la totalitat del seu misteri pasqual:

- *Testimoni fidel*: el Crist és el Revelador del Pare, fins al martiri (Màrtir en grec significa testimoni)

- *el primer ressuscitat d'entre els morts: ressuscitat, ell és glorificat i el glorificant*
- *el sobirà dels reis de la terra: assegut a la dreta del Pare, és Senyor de l'univers.*

En total, és perquè Déu és allà, perquè la plenitud de l'Esperit és donat, i perquè Jesucrist ha tingut èxit en la seva Pasqua, que "gràcia i pau" poden ser assegurades a les comunitats (J.P. Chartier).

UNA DOXOLOGIA DIRIGIDA A JESUCRIST, saludat com el guia d'un nou Èxode:

- *Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang (referència la sortida d'Egipte): el sacrifici de l'anyell pasqua, amb la sang del qual s'havien de marcar els dintells de les portes de les cases dels hebreus)*
- *per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu (referència a l'Aliança del Sinai i a l'aspersió de la sang de les víctimes sobre el poble), el seu Pare; **que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén.***

S'hi encadena una evocació de la vinguda de Crist que, *ve sobre els núvols ...*

- *Finalment, una **AFIRMACIÓ SOLEMNE DE DÉU MATEIX** que es defineix*
- *Com l'Alfa i l'omega, principi i fi de totes les coses.*

La intenció no pareix evocar l'eternitat de Déu, sinó indicar la seva presència al principi i al final de totes les coses: és present en totes les Escripures i tots els esdeveniments, del principi fins al seu terme. Es situa així al principi de la història, com a projecte, i al seu acabament com esperança.

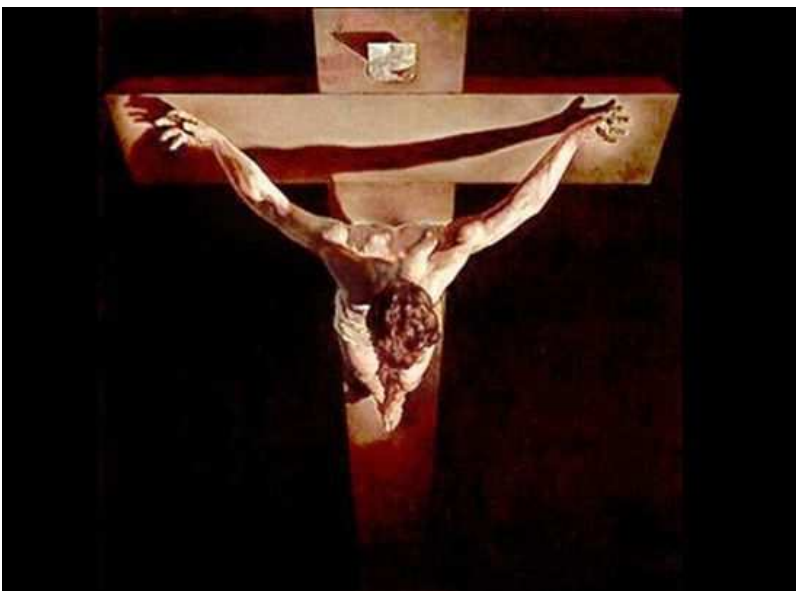
- *I com **aquell qui és, el qui era i el qui ha de venir, el Déu de l'univers.***

PROCLAMAR AQUESTA:

EL LECTOR sabrà diferenciar bé LES TRES PARTS d'aquest text:

- La SALUTACIÓ LITÚRGICA, que reclamaria una proclamació pausada: gràcia i pau (que no presenta el leccionari).
- LA DOXOLOGIA AMB L'AMÉN, que reclama una proclamació viva, entusiasta.
- L'AFIRMACIÓ SOLEMNE que té lloc de conclusió, que reclama una proclamació lenta i solemne:

Sí, amén. Jo om l'Alfa, la primera lletra de l'alfabet, i l'Omega, que és la darrera, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ha de venir, el Déu de l'univers.

COMENTARIS A L'EVANGELI

Jesús rei, no a la manera d'aquest món...

Quan s'acaba aquest any litúrgic B, ens trobam a l'Evangelí de Joan, a Jerusalem, en el pretori de Pilat, governador de Judea del 26 al 36, pel procés romà de Jesús.

Punt de partida de l'interrogatori: l'acusació presentada contra Jesús pels seus adversaris que, no tenint dret a portar algú

a la mort (18, 32), volen desplaçar el procés al pla polític per aconseguir els seus fins, la seva condemna a mort: «Ets tu el rei dels jueus?», demana el governador romà.

Cal saber, adverteix X. Léon – Dufour, que *sota la dominació romana, l'espera messiànica es confonia en el poble amb el desig d'independència nacional que establirà el Messies (Act 1, 6), inaugurant una nova era. Al quart evangeli, dos episodis reflecteixen aquest clima. Després del miracle de la multiplicació dels pans la multitud galilea l'havien volgut proclamar el Profeta, rei; Jesús es retirà a la muntanya per escapar- s 'n (6, 14-15). Després de retornar Llätzer a la vida, l'entusiasme popular en la multitud de Jerusalem que havia anat al seu encontre envers Jesús es manifestà en la multitud de Jerusalem que avia anat al seu encontre portant palmes símbol de victòria, i aclamant-lo "rei d'Israel": la multitud hi veia un alliberador nacional. Jesús llavors havia mostrat el seu profund desacord i denunciat la ambigüitat d'aquesta acollida escollint un ase per muntura (Lecture de l'Evangile selon saint Jean. T. IV, p. 82)*

Així, provocat per Pilat a reconèixer-se rei (rei – reialesa surten 6 vegades en unes línies). Jesús que, als Sinòptics, es limita a una resposta ambigua: *Tu ho dius*, abans de tancar-se en un llarg silenci- descarta d'entrada tot menyspreu.

Jesús li respon amb una pregunta sobre l'origen de l'acusació feta contra ell: «Surt de vós açò que em preguntau, o són d'altres els qui us ho han dit de mi?». El que li valgué una resposta on es mesclen indiferència i menyspreu: «Jo, no ho som jueu. És el teu poble i els mateixos grans sacerdots, els qui t'han entregat a les meves mans. He de saber què has fet.». Per ell es tractava de discussió interna entre els jueus.

Reprement el seu interrogatori, Pilat afegeix: *He de saber què has fet.*»- sobre entès" de mal".

Jesús es pronuncia llavors sobre la seva reialesa. Primer amb un gir negatiu. Si ell és rei, no ho és segons aquest món, no com els reis asmoneus, els darrers reis d'Israel abans de l'ocupació romana. Si ell és rei, no té res cap semblança amb el Cèsar, i la seva reialesa no té cap color polític: no té un origen terrenal... *La meva reialesa no és cosa d'aquest món. Si fos d'aquest món els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. I és que la meva reialesa no és d'aquí.*»

La seva reialesa no és ni la que esperen els jueus, ni la que s'imagina Pilat, ni és feta a imatge i semblança de la reialesa dels homes que es fa amb un exèrcit i a cop de conquestes. La seva reialesa ve de lluny, d'aquest país on Jesús "ha nascut", d'on ell "ha vingut", ell el "preexistent". Aquesta reialesa s'estableix no per la força, sinó per la proposició d'una Paraula de revelació. Els qui l'acullen es converteixen en ciutadans d'aquest regne, no solament a la fi dels temps, sinó des d'ara (A. Marchadour: L'Evangile de Jean, p. 227)).

... sinó donant testimoni de la veritat:

- I com que Pilat torna a la carga: «Per tant, vols dir que ets rei.», Jesús dissipa tot mal entès amb una afirmació solemne. La seva missió en el món és *la de ser un testimoni de la veritat* (i "testimoni" en grec, es diu "martyr"). Aquesta veritat, és la de que tracta el pròleg del 4t evangeli (*el Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat 1, 14*): La Veritat de Déu, la Veritat del que és Déu: Déu amor, Déu Salvador, del que Jesús n'és el Revelador, ell que ha vingut al món a proposar als homes el do de la comunió divina.

Testimoni en acció, fins a segellar el seu Testimoniatge amb la seva sang vessada, Jesús no ha vingut solament pel poble elegit, sinó per "tots els qui són de la veritat».

La seva missió, es pot dir, la seva reialesa, no és d'aquest món, però s'exerceix en aquest món: revela a tota persona la Veritat de Déu. Quan ho fa ell? Quan és aixecat de la terra, entronitzat a la Creu. Tot home és posat a prendre postura: *tots els qui són de la veritat escolten la meva veu.*». Si Jesús exerceix una autoritat, és atraient des de la Creu per la fe i l'amor. Ell no domina, sinó que suscita una adhesió lliure. Un no es pot escapar dient: *Què és la veritat?*